

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ**

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

**Збірник матеріалів
II –ї Всеукраїнської
науково-методичної конференції**

08 - 10 квітня 2020 року, м. Одеса

У збірнику опубліковано матеріали II-Всеукраїнської науково-методичної конференції «Забезпечення якості вищої освіти», яка проходила 08 - 10 квітня 2020 року на базі Одеської національної академії харчових технологій.

Для педагогічних та науково-педагогічних працівників, докторантів, аспірантів, усіх, хто цікавиться питаннями забезпечення якості вищої освіти.

Рекомендовано до друку Оргкомітетом конференції

Редакційна колегія:

Єгоров Б.В.

- ректор Одеської національної академії харчових технологій,
д. т. н., професор (голова редакційної колегії)

Трішин Ф.А.

- проректор з науково-педагогічної та навчальної роботи,
к. т. н., доцент (заступник голови редакційної колегії)

Дец Н.О.

- начальник навчального відділу, к.т.н., доцент

Корнієнко Ю.К.

- директор центру дистанційного навчання, к. ф.-м. н., доцент

Кручек О.А.

- начальник відділу контролю якості та сертифікації,
к. т. н., доцент

**Мураховський
В.Г.**

- директор Навчально-методичного центру забезпечення
якості вищої освіти, к. ф.-м. н., доцент

Сярова А.С.

- методист Навчально-методичного центру забезпечення
якості вищої освіти

**Оргкомітет II-Всеукраїнської науково-методичної конференції
«Забезпечення якості вищої освіти» може не поділяти думку учасників.
Відповідальність за зміст і достовірність поданого матеріалу несуть
учасники.**

2-3 людини, що сидять за одним столом. Надалі чисельність можна збільшити до 5-6 осіб (два столи). Особливу увагу слід приділити студентам, які важко пристосовуються до роботи в невеликій групі. Збереження стабільного складу групи протягом досить кількох занять сприяє досягненню студентами майстерності в груповій роботі. У той же час зміна складу групи дозволяє всім студентам попрацювати з різними людьми і краще дізнатися їх.

Зазначені зміни у навчальному процесі, на наш погляд, будуть сприяти суттєвому підвищенню ефективності навчання студентів спеціальності 076 «Підприємництво торгівлі та біржова діяльність».

Література

1. Енциклопедія освіти / під ред. В.Г. Кременя. - К.: Юрінком Інтер, 2008. - 1040 с.
2. Огієнко О.І. Дослідження структури та функцій освіти дорослих / О.І. Огієнко // Педагогічні науки: зб. наук. праць. - Суми, 2002. - Ч.1. - С. 103-111.
3. Голубцова І.А. Впровадження інтерактивних технологій / І.А. Голубцова // Організація навчально-виховного процесу. - 2007. - № 9. - С. 159-174.

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ КОМУНІКАТИВНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ

Т.В. Савченко

Серед загальних компетенцій, які повинні набути студенти у процесі засвоєння більшості освітніх програм, чільне місце займає комунікативна компетенція.

Компетентність сьогодні трактується як інтелектуально й особистісно обумовлений життєвий досвід соціально-професійної життєдіяльності людини, який ґрунтується на знаннях, цінностях, нахилах, набутих під час навчання.

Комунікативна компетенція включає знання необхідних мов, способами взаємодії з навколишніми і віддаленими людьми і подіями, навички роботи у групі, володіння різними соціальними ролями в колективі.

Але в рамках підвищення об'єктивності оцінювання знань студентів більшість видів контролю проводиться саме в письмовій формі, найчастіше у вигляді тестування. Безумовно, така форма проведення контролю знань дозволяє неупереджено та прозоро оцінити знання студента, але на жаль зовсім не сприяє розвитку комунікативних навичок студентів, починаючи з елементарної побудови речення та закінчуючи розширенням словникового запасу. Таким чином, основними формами проведення занять, де можливе розвинення мовних навичок студента залишаються лекція та семінарські (практичні) заняття.

Найбільша мовна активність проявляється під час створення різноманітних ситуацій, в яких студенти самі повинні обстоювати власну думку, дискутувати та обговорювати різні проблеми, ставити запитання своїм одногрупникам і викладачам, рецензувати відповіді однокурсників, оцінювати відповіді й письмові роботи, віднаходити декілька варіантів можливого розв'язання пізнавального завдання, здійснювати самоперевірку, аналіз особистих пізнавальних і практичних дій, вирішувати пізнавальні завдання шляхом комплексного застосування відомих їм способів рішення тощо.

Достатньо продуктивними для вирішення цієї задачі є методи: рольових ігор, евристичної бесіди, дискусійний проектів, використання інформаційно-комунікаційних технологій. Вони пов'язані між собою тим, що їх форми і зміст дозволяють досягати разом із комунікативною компетентністю інших інтелектуальних умінь, які забезпечують критичність мислення.

Провідну роль у цьому процесі відіграє особистість самого викладача, у тому числі його емоційна культура.

Емоційна культура в основному не розглядається як показник професіоналізму сучасного педагога ні в теоретичних дослідженнях, ні в практиці закладів освіти. Проте в останнє десятиріччя проблема емоційної культури особистості все більше привертає увагу вчених.

Викладач, який не здатний подавати матеріал емоційно насичено, не в змозі утримувати увагу аудиторії тривалий час. Позитивний настрій викладача, що приходить на заняття, створює комфортну атмосферу для студентів. Стимулює їх до творчості, критичного мислення, знижує острах помилки та сприяє підвищенню ефективності в засвоєнні нового матеріалу.

Серед умов, яких необхідно дотримуватися викладачу у своїй роботі, називаються: здатність відчувати емоційний настрій групи і приймати його; відкрито виражати у групі свої почуття; прагнути до емпатії, що дозволить розуміти почуття і переживання кожного. Мова йде про необхідність формування емоційної культури педагога як чинника емоційної взаємодії між педагогом і тими, хто навчаються.

Емоційна культура передбачає володіння педагогом прийомами організації власної поведінки і впливу на тих, хто навчається. Отже, на заняттях педагог покликаний сформувати у здобувачів освіти уміння використовувати власний психофізичний апарат як інструмент виховного впливу, володіння комплексом прийомів, що допоможуть в майбутньому глибше, яскравіше, талановитіше виявити себе і досягти успіху у роботі. Педагог повинен вміти створити сприятливі умови для переживання студентом емоційного благополуччя, уміння адекватно оцінювати рівень сформованості власних умінь та здібностей. Володіти мімічною та пантомімічною виразністю, налагоджувати контакт з аудиторією, підтримувати її увагу, інтерес та ін.

Лише саме за дотримання таких умов використання методів пізнавальної активності дозволить отримати максимальний результат для розвитку

комунікативних компетенцій студентів, а значить в майбутньому забезпечить конкурентні переваги на ринку праці для цих спеціалістів.

Література

1. Чепурний В. І. Активізація навчально-пізнавальної діяльності студентів [Веб сайт]. URL: http://umo.edu.ua/images/content/nashi_vydanya/stud_%20almanah/69.pdf.

2. Радченко О.Б. Емоційна грамотність педагога як елемент психологічної компетентності особистості. *Розвиток ключових компетентностей особистості педагога в умовах реформування освіти*: матеріали всеукраїнської науково-практичної інтернет - конференції з міжнародною участю. (м. Біла Церква, 28 травня 2019 р.). Біла Церква, 2019. С.64-67.

ШЛЯХИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ ТА ЄС

Т.В. Константинова

Вища освіта є наріжним каменем сталого розвитку. Вона створює нові знання, навчає конкретних навичок та пропагує основні цінності, такі як свобода, толерантність та гідність. У рамках четвертої Цілі сталого розвитку (ЦПР) щодо інклюзивної та справедливої якості освіти та можливостей навчання протягом усього життя, мета 4.3 передбачає, що до 2030 року країни повинні забезпечити рівний доступ для всіх жінок та чоловіків до доступної та якісної технічної, професійної та вищої освіти, включаючи університетську.

Сегмент вищої освіти дуже різноманітний. Окрім широкомасштабних традиційних програм та вищих ступенів освіти, існують курси зі скороченим терміном навчання з кар'єрним, професійним чи технічним спрямуванням. Незважаючи на те, що традиційний шлях освіти досі залишається домінуючим, зараз зростає кількість дистанційних та змішаних програм. В багатьох країнах ЄС, а також в Україні, вищі навчальні заклади освіти відрізняються за розміром, вартістю, курсами, процедурами, традиціями, управлінням та якістю освіти. Слід відмітити, що ці відмінності посилюються різною національною політикою щодо критеріїв прийому та фінансування. Визначальною характеристикою більшості систем вищої освіти є велика нерівність у доступі та завершенні, особливо, за рівнем доходу громадян які бажають отримати вищу освіту. За відсутності політики та програм підтримки кваліфікованих студентів з неблагополучного середовища, зусилля щодо розширення систем вищої освіти ризикують розширити ці прогалини.

Щоб зробити вищу освіту каталізатором створення стійких, інноваційних та гуманних суспільств, уряди та заклади вищої освіти повинні розробити політику, з метою зробити коледжі та університети доступними та інклюзивними.

Студенти з країнами з високим рівнем доходу почали відвідувати університети та коледжі з більшими темпами протягом десятиліть після Другої

**ПЕРЕЛІК ЗВО УКРАЇНИ, ЩО ВЗЯЛИ УЧАСТЬ
У II-ВСЕУКРАЇНСЬКІЙ НАУКОВО-МЕТОДИЧНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ**

1. Академія рекреаційних технологій і права, м. Луцьк
2. Бахмутський коледж мистецтв ім. І. Карабиця, м. Бахмут
3. Вищий навчальний комунальний заклад Львівської обласної ради «Львівська медична академія ім. А. Крупинського», м. Львів
4. Вінницький торговельно-економічний інститут Київського національного торговельно-економічного університету, м. Вінниця
5. Горлівський інститут іноземних мов Державного вищого навчального закладу «Донбаський державний педагогічний університет, м. Бахмут
6. Державний заклад «Запорізька медична академія післядипломної освіти Міністерства охорони здоров'я України», м. Запоріжжя
7. ДЗ «Луганський національний університет ім. Т. Шевченка», м. Старобільськ
8. Донецький національний медичний університет, м. Краматорськ
9. Донецький національний медичний університет, м. Кропивницький
10. Донецький національний медичний університет, м. Лиман
11. Донецький національний медичний університет, м. Маріуполь
12. Житомирський торговельно-економічний коледж Київського національного торговельно-економічного університету, м. Житомир
13. Запорізький державний медичний університет, м. Запоріжжя
14. Івано-Франківський національний медичний університет, м. Івано-Франківськ
15. Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу, м. Івано-Франківськ
16. Київський національний торговельно-економічний університет, м. Київ
17. Київський національний університет технологій та дизайну, м. Київ
18. Кременчуцький льотний коледж Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Кременчук
19. Луцький національний технічний університет, м. Луцьк
20. Маріупольський державний університет, м. Маріуполь
21. Миколаївський коледж Вищого навчального закладу «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна», м. Миколаїв
22. Національний університет біоресурсів і природокористування України, м. Київ
23. Національний університет оборони України ім. І. Черняховського, м. Київ
24. Національний університет харчових технологій, м. Київ
25. Національний фармацевтичний університет, м. Харків
26. Одеська державна академія технічного регулювання та якості, м. Одеса
27. Одеський національний політехнічний університет, м. Одеса
28. Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова (ОНУ), м. Одеса

- 29.**Полтавський національний педагогічний університет ім. В.Г. Короленка, м. Полтава
- 30.**Східноукраїнський Національний університет ім. В. Даля, м. Сєверодонецьк
- 31.**Тернопільський національний педагогічний університет ім. В. Гнатюка, м. Тернопіль
- 32.**Українська інженерно-педагогічна академія, м. Харків
- 33.**Українська медична стоматологічна академія, м. Полтава
- 34.**Уманський державний педагогічний університет ім. П. Тичини, м. Умань
- 35.**Харківська медична академія післядипломної освіти, м. Харків
- 36.**Харківський національний медичний університет, м. Харків
- 37.**Центральноукраїнський державний педагогічний університет ім. В. Винниченка, м. Кропивницький

Особливості опитування стейкхолдерів освітнього процесу Я.С. Коробейникова	104
Нейромережі як засіб пошуку аномалій даних Л.М. Радзіховська, Д.Ю. Радзіховський	107
Роль актуальних новин у навчальному процесі В.В. Немченко, Г.В. Немченко	110
Особливості викладання дисципліни «Методологія наукових досліджень» Н.Й. Басюркіна	111
Основні тенденції змін у викладанні економічних дисциплін бізнес-спрямування у поточному навчальному році В.І. Колесник, С.Ю. Вігуржинська	113
Шляхи розвитку комунікативних компетенцій здобувачів освіти Т.В. Савченко	114
Шляхи забезпечення якості вищої освіти в Україні та ЄС Т.В. Константинова	116
Навчання за допомогою кейс-методу Г.М. Мурзановський	118
Інтерактивний підхід до викладання Англійської мови в аспірантурі М.А. Огренич, М.Є. Шепель, М.Л. Яковлєва	119
Оцінка інвестиційної привабливості розробки проекту сонячних холодильних установ Т.В. Константинова	121
Особливості дуальної системи навчання у вищій школі А.Д. Салавеліс, І.М. Калугіна, С.М. Павловський	123
Розширення тематики кваліфікаційних магістерських робіт на кафедрі Технології зберігання зерна - вимога часу Т.В. Страхова, А.В. Борта, Л.Д. Дмитренко	124
Методичні підходи до викладання дисципліни «Товарознавство» в умовах глобалізації економіки О.В. Бочарова, О.І. Данилова	126
Ціннісно-мотиваційний компонент культури здоров'я студентів Т.П. Сергєєва, О.М. Кананихіна	128
Оптимізація процесу фізичного виховання студентів на основі застосування конструктивної моделі спортивно-орієнтованого фізичного виховання з використанням футзалу Д.В. Болтоматіс, О.В. Павлюк, Н.В. Павлова	131
Покращення якості освіти студентів за допомогою оптимальної організації їх навчальної діяльності С.В. Халайджі, Т.В. Захлевська	133
Методика викладання Фізики з урахуванням особливостей сучасного етапу О.Є. Сергєєва, С.Н. Федосов	135
Інтернаціоналізація вищої освіти в ОНАХТ С.Н. Федосов	136
Застосування синергетики у Вищій математиці А.В. Вітюк, В.Х. Кирилов, Н.В. Нужна	138